

Inwijding

Er was eens een smaragdgroen eiland in de blauwe oceaan, niet meer dan het topje van een oeroude vulkaan dat net boven water uitsteekt. Ergens op dit eiland voert een karrenspoor door een lommerrijke vallei, waar in de diepte een riviertje stroomt, overhuifd door majestueuze boomvarens. De stammen aan de oever gaan soms schuil achter flarden stoom die uit de beek opstijgen. Het water is lauw, verwarmd door het magma in het hart van de berg.

Verderop is in het riviertje een muurtje gebouwd van grillige rotsblokken. Daarachter is een poel ontstaan met diepgeel, dampend water dat naar zwavel ruikt. Achterin dit bekken, in de schaduw van het woud, klettert een waterval over rode rotsen naar beneden. Ik houd mijn adem in op deze adembenemend mooie plek. Zo krachtig, zo puur als alleen het aardse paradijs kan zijn geweest, lang geleden. Een paar moeders met uitgelaten kinderen poedelen in het ondiepe bekken. Ik volg hun voorbeeld en waad over ruwe rotsen naar de waterval. Mijn lichaam ondergaat de oerkracht en oerklank van het klaterende water, terwijl mijn geest één wordt met de omgeving, verstild en tegelijk euforisch. De rotsen en de beek fluisteren me toe: kom, volg ons!

Ik klauter de steile helling op naast de waterval. Na een korte klim sta ik op een plateau waar een rotsige poel verlaten en uitnodigend in de schaduw van ranke bomen ligt. Dit bassin is natuurlijk, wild, in volmaakte harmonie met de omgeving. De stilte wordt geschraagd door vogelzang en het gesuisel van water dat langs een rotswand in het bekken glijdt. Eerbiedig betreed ik dit heiligdom en laat me drijven in het warme water, ergens tussen hemel en aarde. Er komt een weldadige rust over me. Maar tegelijk ontkiemt het verlangen om de oorsprong te kennen van deze goddelijke stroom. Hoger moet ik, nog hoger.

De rots naast deze waterval is bijna loodrecht en lijkt ongenaakbaar. Onder normale omstandigheden zou ik er niet over peinzen om aan een beklimming te beginnen, maar de bomen op de helling wenken me en reiken me de hand. Ik weet dat het kan. Tien meter hoger wijkt de rotswand iets terug. Ik heb mijn bestemming bereikt. Aan weerszijden van het kleine plateau welt glashelder water met kracht op uit groen bemost gesteente. Waar beide stroompjes samen komen is een ondiepe kom ontstaan, glad gepolijst door de vlietende beek. Ik strek me uit op dit stenen waterbed. Boven mij spreiden de bomen hun takken uit, verglijdt de rode rotswand in de blauwe lucht, reiken de schaduwen van de avondzon steeds hoger op de berg. Onder me weet ik de stevigheid van steen en aardkorst. Rondom mij stroomt het soepele, leven brengende, hete water. Ik open mijn mond en laaf me aan het prikkelende vocht dat opwelt uit de schoot van moeder Aarde. Het is haast te veel. Mijn ogen vullen zich met vreugdetranen die zich mengen met het water uit de berg.

Op dat moment ben ik herboren, als kind van moeder Aarde.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 82. 2004.